

David Walliams

DĚDEČKŮV
VELKÝ ÚTĚK

Ilustroval Tony Ross

Argo

David Walliams Dědečkův
velký útek

Z
anglického
originálu
Grandpa's
Great Escape
vydaného
nakladatelstvem

ISBN
978-80-257-1818-6

ISBN
978-80-257-1818-6

HarperCollins Children's Books v Londýně
roku 2015 přeložila Veronika Volhejnová.
Ilustroval Tony Ross. Grafická úprava a sazba
Vladimír Fára. Radigovala Šárka Krejšová.

Korektorka
Soňa Čapková,
Odpovědná
redaktorka
Alena Pokorná,
Technická
redaktorka
Alexandra
Svolíková.

Vydalo
nakladatelství
Argo.

Miličova 13,
130 00 Praha 3,
argo@argo.cz,
www.argo.cz,
roku 2016 jako
svou 2923.
publikaci.

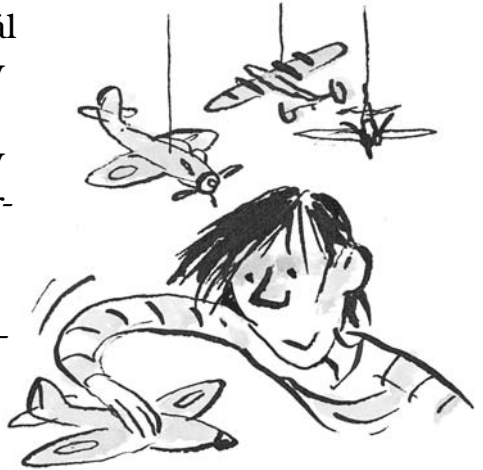
Vytiskla
Těšínská
tiskárna.
Vydání první.
Naše knihy
distribuuje
knížní

velkoobchod
KOSMAS
KOSMAS
tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387
e-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

Lančmít à la pudink

Jack byl z těch dětí, co jsou nejšťastnější o samotě ve svém pokoji. Byl ostýchavý a neměl mnoho kamarádů. Místo aby celé dny hrál s ostatními kluky ze školy v parku fotbal, držel se doma a sestavoval modely letadel. Měl jich celou sbírku a hodně si jich cenil. Nejradši měl ty z druhé světové války – bombardéry Lancaster, Hurricane a samozřejmě letadlo,

na kterém lítal děda – dnes už legendární stíhačku Spitfire. Měl i modely nacistických letadel – bombardéry Dornier, Junkers a věčného nepřítele spitfirů Messerschmitt. Všechna svá letadýlka pečlivě nabarvil a pak je na vlasici věšel ke stropu. Vypadalo to, jako by se tu odehrávala dramatická vzdušná bitva. V noci na ně koukal z palandy, a když usnul, zdálo se mu, že je letecké eso RAF jako kdysi děda. U postele měl jeho obrázek někdy z roku 1940, z doby, kdy vrcholila letecká bitva o Británii.

Fotografie byla černobílá a děda na ní byl mladý, hrdě vzpřímený a na sobě měl leteckou uniformu.

Ve svých snech Jack vzlétal *výš, výš a dál*, stejně jako kdysi děda. Byl by dal všechno, co měl, celou svou minulost a celou svou budoucnost, za jedinou chvíli za kniplem dědova legendárního spitfiru.

Ve snech se cítil statečný.

Ve skutečném životě si spíš připadal zbytečný.

Problém byl v tom, že jeden den byl úplně stejný jako druhý. Každé ráno šel do školy, každé odpoledne psal úkoly, každý večer večerel u televize. Kdyby se jen tolik nestyděl. Kdyby jen měl spoustu kamarádů. Kdyby jen se mohl zbavit tohoto nudného života.

Z celého týdne měl Jack nejradši neděli. To byl den, kdy chodíval k dědovi. Než začal být starý pán příliš zmatený, podnikali s vnukem úžasné výlety. Nejradši jezdili do Imperiálního válečného muzea. Nebylo to moc daleko, jen v Londýně, a byla to úplná pokladnice všeho, co souviselo s vojenstvím. Společně obdivovali stará letadla zavěšená pod stropem Velkého sálu. Nejradši samozřejmě měli legendární spitfire. Když ho děda viděl, vždycky se mu vrátily všechny vzpomínky na válku. Ty příběhy pak vyprávěl vnukovi, který hltal každé slovo. Během dlouhé cesty autobusem domů bombardoval Jack starého pána stovkami otázek...

„A jakou nejvyšší rychlostí jsi ve spitfiru letěl?“

„Musel jsi někdy vyskočit s padákem?“

„Která stíhačka je lepší, spitfire, nebo messerschmitt?“

Děda mu rád odpovídal. Často se kolem starého pána v horním poschodí autobusu shlukla celá parta dětí, aby si ty neuvěřitelné příběhy poslechly.

„Bylo léto roku 1940,“ začal třeba děda. „Vrcho-

lila bitva o Británii. Jednou v noci jsem letěl se Spitfirem přes kanál La Manche. Ztratil jsem kontakt se svou perutí, letadlo to ve vzdušném souboji pěkně schytalo a já jsem se sotva vlekl zpátky na základnu. A najednou jsem hned za sebou uslyšel kulomety. **RATATATA!** Byl to nacistický messerschmitt. A měl jsem ho přímo za ocasem! A zase: **RATATATA!** Jen my dva, sami nad mořem. Čekal nás souboj na život a na smrt..“

Dědu nic netěšilo tolik jako vyprávět příběhy z války. Jack ho pozorně poslouchal, fascinovala ho každá drobnost. Časem se chlapec stal odborníkem na staré bojové letouny. Děda vždycky vnukovi tvrdil, že z něj „jednou bude skvělý pilot“. A chlapec mohl puknout hrdostí.

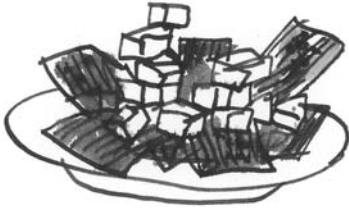
Doma se pak podívali, jestli v televizi neběží nějaký starý černobílý válečný film. To se uvelebili na pohovce a sledovali ho spolu. Nejradši měli *Vzhůru k nebi*, na ten koukali znova a znova. Byl to příběh o pilotovi Douglasi Baderovi, který před druhou světovou válkou přišel při těžké nehodě o obě nohy. Přesto se k létání vrátil a stal se legendárním leteckým esem. Deštivé sobotní odpoledne bylo jako stvořené pro *Vzhůru k nebi* nebo *Naše letadlo se pohřešuje* nebo *Cestu ke hvězdám* nebo *Otázku života a smrti*. Jack si neuměl představit nic lepšího.

Jen jídlo bylo u dědy bohužel vždycky příšerné. Starý pán mu říkal „příděly“, stejně jako za války. Jedl jenom konzervy; k večeři jich vždycky pár náhodně vybral ze spíže a vyklopil je najednou na pánvičku.

Lančmít à la pudink

Dědečkův velký útěk

Hovězí guláš
s ananasovým
kompotem

Sardinky v rýžovém
nákypu

Piškot se sirupem
a hráškem

Pečené fazole smíchané
s broskvovým kompotem

Mrkev dušená v kondenzovaném mléce

Lančmít à la pudink

Čokoládový pudink
politý rajskou
polévkou

Šproty s kolínky
v rajské omáče

Paštička
s ledvinkami
a ovocným salátem

Tlačenka ozdobená
kandovanými
třešněmi

A dědova specialita, *Lančmít à la pudink*

Ta trocha francouzštiny dodávala jídlu lesk, který si nezasloužilo. Naštěstí sem chlapec ne-
chodil kvůli jídlu.

Druhá světová válka byla nejdůležitější do-
bou dědova života. Byl to čas, kdy stateční pilo-
ti Královského letectva, jako byl on, bojovali za
svou zem v bitvě o Británii. Nacisté plánovali
invazi – říkali tomu „operace Lvoun“. Jenže do-
kud nedokázali ovládnout vzdušný prostor, aby
mohli chránit své pozemní jednotky, nemohli
plán uskutečnit. Den za dnem, noc za nocí ris-
kovali piloti RAF životy, aby ochránili Británii
před nacistickým vpádem.

A místo pohádky na dobrou noc vypravoval
děda vnukovi o svých skutečných válečných
dobrodružstvích. Jeho příběhy byly mnohem
napínavější než jakákoli knížka.

„Ještě jednu, dědo! Prosím!“ škemral jeden
takový večer Jack. „Povídej o tom, jak tě sestře-
lila luftwaffe a jak jsi musel přistát na vodě
v kanálu La Manche!“

„Už je pozdě, Jacku,“ odpověděl děda. „Kou-
kej spát. Slibuju, že ráno ti budu povídat tohle
a ještě spoustu dalších příběhů.“